

[Preben Møller Hansen]

ker om. Men man bør selvfølgelig erindre sig, at det ved SF ikke en pind om.

Det, vi snakker om, er krigsrisikotillægsbeskatning, og nu er der altså andre fragter end våben til de pågældende områder. Hvis man følger en lille smule med, vil man opleve, at den største trafik, der eksisterer, er olie fra Persergolfen til den industrialiserede verden. Det er de skibe, der bliver ramt af Exocetmissiler, og hvad ved jeg. Det er meget sjældent, at det er våbentransporterne, det drejer sig om.

Men hvorom alting er, så er det ikke et overenskomstmæssigt spørgsmål, det er et lovgivningsmæssigt spørgsmål.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatte- og Afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 69:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af renter af forbrugslån.

Af Jens Thoft (SF) m.fl.
(Fremsat 10/11 87).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Dette lovforslag fra SF fastsætter bundgrænsen for opkrævning af afgiftsbeløb til 500 kr. Efter de gældende regler er bundgrænsen 50 kr., sådan at afgiftsbeløb under dette beløb ikke opkræves.

Afgiftsbeløb vedrørende 1987 kan indbetales til en særlig pensionsordning. Forslagsstillerne finder, at en bundgrænse på 50 kr. bevirker, at der skal oprettes unødigt mange pensionskonti med et indestående på mellem 50 og 500 kr.

En bundgrænse på 50 kr. kan selvfølgelig forekomme at være et meget lille beløb, og det er da også korrekt, at der er forbundet en del administration med at oprette pensionskonti på så små beløb. Men at hæve bundgrænsen ville på den anden side give en række urimelige virkninger.

For det første ville det indebære en svækkelse af renteaftgiftslovens virkninger. Hvis man tænker sig en bundgrænse på 500 kr., så vil det svare til, at forbrugslån indtil et sted mellem 15.000 og 20.000 kr. pr. skatteyder bliver friholdt for renteaftgiften, og det vil sige et beløb på 30.000-40.000 kr. for et ægtepar, der fordeler låntagningen ligeligt mellem sig. Det må være indlysende, at afgiftsfritagelse for lån af den størrelsesorden simpelt hen vil undergrave renteaftgiftens begrænsning af det lånefinansierede forbrug.

For det andet har jeg svært ved at indse rimeligheden i, at en familie med lån på f.eks. 38.000 kr. til 12 pct. rente går helt fri for afgift, medens et lån på 42.000 kr. for en familie under ét rammes med over 1.000 kr. i afgift.

Såvel i den skriftlige fremsættelsestale som i bemærkningerne til lovforslaget kritiserer forslagsstillerne renteaftgiftsloven voldsomt på flere punkter. Jeg vil godt om den kritik sige, at den skyder langt over målet. Hovedsigtet med afgiften er at begrænse det lånefinansierede forbrug, og til det formål har det været nødvendigt at afgrænse de lån, der var afgiftsfritaget, på en – lad mig indrømme det – lidt firkantet måde ud fra nogle kendetegn ved lånoptagelsen, simpelt hen fordi det viste sig administrativt umuligt at skelne mere præcist ud fra lånes anvendelse.

Lad mig slå fast, at ethvert godt forslag til administrative forenklinger selvfølgelig er velkommen; sådanne forslag vil vi gerne diskutere. Men samtidig er det helt, helt afgørende, at vi bevarer det, som er sigtet med loven om en renteaftgift, og disse betingelser lever SF's forslag overhovedet ikke op til.

Jeg vil godt understrege, at der er intet, overhovedet intet i den aktuelle økonomiske situation, der lægger op til at lempe den økonomiske politik. Tværtimod er der behov for den yderste tilbageholdenhed med både det offentlige og det private forbrug. Jeg er ikke i tvivl om, at forbrugsrenteaftgiften i den form, den er vedtaget, sammen med de øvrige led i den så-

[Skatteministeren]

kaldte kartoffelkur har bidraget væsentligt til at øge den private opsparing, har bidraget til at dæmpe låntagningen til privatforbrug. Derfor vil det i den aktuelle økonomiske situation være et helt forkert signal at lempe afgiften, og derfor kan jeg ikke gå ind for SF's forslag.

Stavad (S):

Vi er i Socialdemokratiet enige i hensigten med SF's forslag. Det er ikke så underligt, da jeg vil komme med den stilfærdige påstand, at det faktisk var Socialdemokratiet, der først påpegede problemet med den bundgrænse.

Det er en underlig og noget paradoksal situation, at man har givet tilladelse til, at 500.000 selvpensioneringskonti med op til 500 kr. indestående frit kan hæves for at undgå en utrolig administration i forhold til nogle småbeløb. I samme åndedrag, som man sender det cirkulære ud, der giver folk mulighed for frit at hæve deres selvpensioneringskonti – på grund af skattereformen kunne man forudse, at det ikke ville være særlig attraktivt fremover at indskyde yderligere beløb på dem – vedtager man forbrugslånsrenteafgiftsloven, hvor man samtidig vedtager, at man i 1988 kan indskyde beløbene for 1987 på konti i pengeinstitutter og lign. Alt så samtidig med at man af administrative grunde ophæver 500.000 konti, pålægger man folk at oprette 180.000 nye konti i pengeinstitutterne med under 500 kr. indestående.

Vi fik oplysninger under udvalgsarbejdet i 1986 fra pengeinstitutterne – det svinger lidt efter, om vi fik dem hos Sparekasseforeningen eller Bankforeningen – om, at det koster imellem 25 kr. og 90 kr. at oprette en ny konto. Alt så, det koster i en række situationer væsentligt mere bare at oprette kontoen end det, der skydes ind på den. Og så koster det i øvrigt 15, 25 eller op til 50 kr. at administrere et beløb på 50 kr. om året, samtidig med at det offentlige får nogle udgifter, fordi det skal opkræve realrenteafgift. Det er bl.a. baggrunden for, vi har døbt det en Storm P.-model.

Derfor er vi fuldstændig enige i, at minimumsbeløbet for 1987, der skal indbetales i 1988, skal hæves væsentligt. Derfor har vi i det forslag, Socialdemokratiet er kommet med, fastsat et mindstebeløb, der skal indbetales, på 1.000 kr.

Så er der spørgsmålet om de efterfølgende år, hvor pengene ikke skal ind på bundne konti, men skal indbetales til statskassen.

Vi har visse betænkeligheder ved en bundgrænse af den størrelsesorden, som SF foreslår. Vi er såmænd enige i nogle af de målsætninger, SF har, men vi har lidt betænkeligheder ved, at en enkelt krone kan udløse 500 kr. Altså hvis man får beregnet en afgift på 499 kr., så skal man ikke af med noget, får man afgiften beregnet til 500 kr., så skal man af med 500 kr. fuldt ud. Det synes vi er noget betænkeligt, men det er noget, som vi er parat til at diskutere under udvalgsarbejdet, og det udvalgsarbejde kommer vel ikke mindst til at beskæftige sig med det socialdemokratiske forslag, da vi jo må erkende, at med det forslag, vi fremsatte i går, er dette ikke det mest interessante forslag på området.

Vi håber, at det vil lykkes at få fjernet nogle af tilfældighederne. Vi stiler efter at få fritaget gamle lån fra afgiften som hovedregel. Vi ser frem til at få lavet et regelsæt, som kan administreres. Vi ser frem til, at vi får gjort forbrugsrenteafgiften mere retfærdig, mindre tilfældig, og at vi forhindrer en administrativ skandale, som ingen af os kan være tjent med. Det her handler også om borgernes retssikkerhed.

Aase Olesen (RV):

Jeg vil gerne sige tak til de følgende ordførere for, at jeg har fået lov til at bryde talerrækken, hvilket skyldes, at jeg skal være til et vigtigt møde kl. 3 her i huset.

Jeg vil gerne på Det Radikale Venstres vegne afvise SF's forslag om at forhøje mindstegrænsen for renteafgiften fra 50 kr. til 500 kr. Det er jo ikke Tinget eller SF ubekendt, at Det Radikale Venstre også synes, at grænsen på 50 kr. var meget lav, og da vi forhandlede med regeringen om kartoffelkuren, var det et af vores ønsker, at man kunne få forhøjet denne grænse.

Argumentationen mod at forhøje grænsen var jo, at man kunne risikere, at man direkte ville anvende en højere grænse i reklameøjemed, og jeg noterede mig her, at der kan være andre betænkeligheder, f.eks. hr. Stavads om forskellen mellem ingenting og 500 kr. Men jeg synes nok stadig væk, at betænkeligheden ved, at man kan gå ud og markedsføre lånekonti, forbrugskonti osv. rundt omkring med henvisning til, at det er rentefrit for ret store beløb – for det er jo det, der er tale om her – må være afgørende.

Så vi indgik forlig om 50 kr., og skal det forlig brydes, så er det klart, at det skal ske sam-

[Aase Olesen]

men med de øvrige forligspartier. Men det er givet, at 500 kr. er alt for højt.

Jeg vil gerne dernæst sige, selv om vi ikke skal tage hul på en større debat om kartoffelkuren, at det jo ikke var Det Radikale Venstres ønske, at ordningen med at indbetale på en pensionsordning skulle være etårig. Da vi indgik forlig med regeringen – og det blev også sagt her i salen – forbeholdt vi os ret til at forsøge at skaffe flertal for, at ordningen kan fortsætte i de kommende år.

Så det er altså op til Folketingets partier, om man vil lade være med at lave ordninger specielt for ét år. Det er givet, at virkningen på forbruget er der, selv om man indbetaler til en pensionsordning. Og efter min mening er der overhovedet ikke sket noget ved, at vi alle sammen har en konto til opsparing til vores alderdom; det kunne vi såmænd godt have brug for at oprette alle sammen.

Og så er jeg i øvrigt enig med hr. Stavad i, at diskussionen af Socialdemokratiets langt mere vidtgående forslag bør vente, til dette forslag er på dagsordenen næste fredag.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg skal også undlade at tage hul på en meget større diskussion.

Men i anledning af fru Aase Olesens bemærkning om, at Det Radikale Venstre ønskede at udstrække den etårige løsning til en flerårig løsning, vil jeg spørge fru Aase Olesen, om hun ikke er opmærksom på, at hvis man gør det, så kan man jo i meget stor udstrækning undgå at indbetale noget, altså noget ekstra. Alle de mennesker, som har en kapitalpension, alle de mennesker, som har en pensionsopsparing i øvrigt, som ikke er overenskomstfastsat, de vil kunne nedsætte den pensionsordning, de har i forvejen, med det beløb, som man i stedet for indbetaler på en forbrugsrenteafgiftskonto.

For mit eget vedkommende har jeg ment det som en god investering at indskyde et beløb på en kapitalpension. Hvis det er sådan, at jeg bliver pålagt en forbrugsrenteafgift, som bare skal indbetales på en konto, så kan jeg nedsætte det beløb tilsvarende; det er rigtigt, det får kun halv værdi så, fordi det ikke er fradragsberettiget.

Men stadig væk, fru Aase Olesen, det at lave en meget, meget stor kompliceret øvelse og sæt-

te et meget stort apparat i gang, ansætte et stort antal nye mennesker i de offentlige forvaltninger for derefter at regne ud, hvor meget folk skal sætte ind på en konto til sig selv, det må jeg indrømme at jeg ikke ser fornuften i, og det får heller ikke den virkning, som fru Aase Olesen tilsigter.

Det er derfor, vi har holdt fast i modellen, som den ligger, og i den forbrugsbegrænsende virkning i forhold til fremtiden og koncentrerer os om at lave en adskillelse i forhold til fortiden, som er til at forstå, som er til at administrere, og som gør, at folk oplever det retfærdigt, fordi de lån, de har optaget, inden loven blev gennemført, friholdes, mens nye lån, som man kan disponere i forhold til, er omfattet.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Diskussionen om lån, der er optaget inden den 6. oktober 1986, gemmer vi til næste fredag, når Socialdemokratiet har deres forslag på dagsordenen; det er vi enige om, og jeg kan se, hr. Stavad nikker.

Men jeg vil gerne sige til spørgsmålet, om ikke vi er klar over, at man kan flytte: Jo, det gælder ethvert forslag, hvor man har forsøgt at binde dyrtidsportioner eller tvungen opsparing eller andet, at folk, der i forvejen opsparer, som regel – ikke altid – vil have mulighed for at omlægge opsparingen. Deri er intet mærkeligt. Kartoffelkuren og renteafgiften gik på at begrænse det lånefinansierede forbrug, ikke at begrænse det forbrug, der var af opsparede midler. Derfor kan vi ikke komme efter den hensigt, som hr. Stavad nævner her.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg går da ud fra, fru Aase Olesen, at vi er enige om, at det, der giver begrænsning i det lånefinansierede forbrug, det er den afgift, man pålægger de renter, man skal betale. Hvis det er sådan, at denne afgift indbetales til én selv som en opsparing og man kan nedsætte anden opsparing tilsvarende, så er der ikke meget begrænsende i det. Det burde være logik for be-
gyndere.

Aagaard (KF):

Da vor ordfører, hr. Kirkegaard, desværre

[Aagaard]

ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne fremsætte følgende bemærkninger:

Kartoffelkuren var noget makværk, siger hr. Jens Thoft, som er ordfører for forslagsstillerne, i sin skriftlige fremsættelse af dette lovforslag. Det er en opfattelse, vi ikke deler i Det Konservative Folkeparti.

Den økonomiske udvikling siden kartoffelkurens vedtagelse har på de berørte områder været særdeles positiv. Vi ved alle – og det er allerede nævnt – at hovedformålet med kartoffelkuren var at få bremset den kraftige udvikling i det private forbrug og tilsvarende at øge den private opsparing. Forbrugsudviklingen og opsparingskvoten siden fortæller, at kuren har virket efter sin hensigt. Forbruget er faldet, og opsparingen er steget endda meget kraftigt. Som underdirektør Peter Engberg Jensen dokumenterer i decembernummeret af bladet Erhvervsinformation, er der sket en markant ændring i befolkningens opfattelse af, om opsparing kan betale sig, eller store forbrugsdispositioner kan betale sig. Ændringen går heldigvis i den rigtige retning; befolkningen er ved at have den opfattelse, at det kan betale sig at spare op, før man kaster sig ud i indkøb af større forbrugsgoder. Derfor er kartoffelkuren ikke noget makværk; den har allerede virket efter sin hensigt.

Men vi vil da ærligt erkende, at kuren er forbundet med nogle administrative problemer. Disse problemer har dog ikke en sådan størrelse, at vi på nogen måde kan være med til at konkludere, at kuren ikke burde have været gennemført. Når SF foreslår, at bagatelgrænsen skal hæves fra 50 kr. til 500 kr., er det muligt, at det vil give en administrativ lettelse, men til gengæld vil kurens effekt blive stærkt begrænset.

Med disse bemærkninger vil vi afvise SF's forslag.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Hr. Aagaards bemærkning om, at han ville benægte, at kartoffelkurens renteaftgift er noget makværk, synes jeg trænger til en yderligere kommentar.

Vi har fra starten af fra Socialdemokratiets side være enige i, at man skal have mekanismer til at begrænse det lånefinansierede forbrug, så sigtet har vi jo meget langt været enige i. Derfor

fastholder det forslag, vi har fremsat, også dette sigte, således at vi har opretholdt mekanismen fuldt ud i forhold til fremtiden.

Men mener hr. Aagaard ikke, at det er uholdbart, at mennesker, der har disponeret ens, behandles forskelligt? To familier, der bor ved siden af hinanden, har købt ens rækkehus. Den ene, der har optaget lån med pant i fast ejendom med 8 års løbetid, er friholdt. De naboer, der bor ved siden af, har optaget et tilsvarende lån i fast ejendom med løbetid på over 8 år, men har et andet pengeinstitut, som i stedet for bruger kassekreditlignende vilkår, de er omfattet.

Mener hr. Aagaard ikke, at vi skylder at få rettet op på det, men at vi skal fastholde det lånebegrænsende i forslaget? Mener hr. Aagaard ikke, at vi skylder at få systemet skruet sådan sammen, at det kan administreres? Mener hr. Aagaard ikke, at vi af retssikkerhedsårsager er nødt til at lave det sådan, at folk ikke kommer til at snyde i skat uden at ville det, fordi de ikke kan finde ud af det? Mener hr. Aagaard ikke, at det er noget makværk, hvis det er sådan, at borgere med god vilje kommer til at snyde i skat, altså god vilje til at opgive rigtige oplysninger?

(Kort bemærkning).

Aagaard (KF):

Med ordet makværk har jeg udelukkende henholdt mig til bemærkningerne fra SF, og da det også er SF's forslag, vi debatterer, har jeg med vilje ikke villet tage hul på det forslag fra Socialdemokratiet, som vi senere kommer til at debattere.

Der skal dog ikke være nogen som helst tvivl om, at vi også fra konservativ side lægger meget stor vægt på, at retssikkerheden er så høj, som den på nogen måde kan blive, og det eksempel, som hr. Stavad nævnte her, var jo netop baggrunden for, at man sagde ved lovforslagets vedtagelse fra regeringspartierne side og i Det Radikale Venstre, at man havde muligheden for i den resterende periode af 1986 at ændre på de lån, man tidligere havde fået, f.eks. optagelsen af de to låntyper, som hr. Stavad nævnte, herunder den kassekreditfinansierede husfinansiering. Ydermere har man jo med forslaget for 1987 fået muligheden for, at den renteaftgift, man så skulle betale, kunne bruges til ens egen pensionsopsparing, altså ikke en ny skat.

[Aagaard]

Men jeg sagde også i mit forrige indlæg, at er der påvist administrativt kaos, som hr. Stavd nævnte – hvad vi jo ikke har fået endnu – så er vi parat til at se på det, og det gør vi gerne under udvalgsarbejdet. Men det er først i 1988, vi skal se, om det udløser administrativt kaos.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg har for et øjeblik siden fået større forståelse af, hvorfor regeringspartierne tilsyneladende ikke ser nøjagtig det samme behov som vi andre. Det er simpelt hen, fordi man ikke ved, hvad det er for en lovgivning, man har vedtaget.

Hr. Aagaard siger, at de lån, folk selv har optaget på kassekreditvilkår inden den 7. oktober 1986, kunne omlægges inden udgangen af 1986. Det passer ikke. Bordet fangede. De lån, der var optaget på kassekreditlignende vilkår, er omfattet af afgiften, uanset hvordan man opfører sig. Den eneste mulighed, der blev i loven til at lave en tilpasning, gjaldt lån, der var optaget til køb af andelsboliger. Jeg kan endda nævne et eksempel, hvor den pågældende tilfældigvis ikke havde sit andelsboliglån i et pengeinstitut, men havde fået det finansieret af en entreprenør. Det var kun lån i pengeinstitutter, der kunne fritages, hvis man lavede nogle ændringer, men kassekreditlån er, i modsætning til hvad hr. Aagaard lige stod og fortalte os, omfattet. Musefælden er smækket, der er ingen mulighed for at slippe ud af den, og med den oplysning, som jeg forstår er ny for hr. Aagaard og for Det Konservative Folkeparti, går jeg ud fra, at man er parat til at gå ind i en forhandling.

Og når hr. Aagaard vil have alle ulykkerne med administrativt kaos til at ryge ned over os, inden han vil reagere, så må jeg bede hr. Aagaard om at læse de henvendelser, vi har fået fra Skatteinspektørforeningen, fra Foreningen af danske Ligningskommissioner, og hvad ellers vi har liggende. Jeg kan levere en meget stor stak til gennemlæsning til hr. Aagaard, hvis det er sådan, at han ikke selv har gemt dem, fra borgere, der er klemte, fra enkeltpersoner, fra organisationer, fra skattemyndigheder osv., som siger, at det ikke kan lade sig gøre.

Hr. Aagaard vil altså have hele systemet til at bryde sammen, inden han gør noget. Skulle vi ikke hjælpe hinanden med at prøve at lave no-

get, som vi kan stå ved anstændigvis herinde, og som borgerne kan leve med?

(Kort bemærkning).

Aagaard (KF):

Jeg vil stadig væk fastholde, hr. Stavd, at den store principielle diskussion om følgerne skal afvente det forslag, som kommer til behandling senere. Det, vi drøfter her i dag, det er en hævelse af grænsen fra de 50 kr. til de 500 kr., og den har jeg udtalt mig om.

Men når hr. Stavd så nævner, at skatteinspektørerne i gentagne breve har opregnet det administrative kaos, der vil finde sted, så kan jeg i hvert fald citere skatteinspektørernes formand, som på to møder i de to foregående uger over for vore konservative ligningskommissionsmedlemmer har bedyret, at der ikke i forbindelse med dette problem ville opstå nogen form for administrativt kaos.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Kun den korte bemærkning til hr. Aagaard: Det tror jeg er et forkert referat. Jeg har talt med formanden for Skatteinspektørforeningen, som har sagt det stik modsatte til mig. Han har også over for mig refereret, at han over for konservative ligningskommissionsmedlemmer hernede i Fællessalen med hr. Aagaard til stede har sagt det modsatte, og derfor tror jeg, hr. Aagaard har været ude for sig selv på det tidspunkt, hvor han har hørt det, han har refereret her i dag.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg synes, det er groft, det, hr. Aagaard siger. Vi ved jo alle sammen, hvad skatteinspektørernes formand har sagt igen, igen og igen. Her står jeg med forsiden af Jyllands-Posten fra tirsdag den 1. december 1987 og kan citere:

»Formanden for skatteinspektørerne, Bjørn Braun, er også positiv«. Det er over for hr. Stavds forslag. Og så citeres han ordret for: »Enhver ændring i den foreslåede retning er positiv og vil være nødvendig, hvis vi skal have noget, der ligner retfærdighed i renteaftgiften. Hvis ikke der gøres noget, bliver renteaftgiften noget af det mest uretfærdige, vi har været ude for i skattekontrollen«, siger Bjørn Braun, og tilsvaren-

[Glistrup]

de udtalelser har han fremsat masser af gange både offentligt og skriftligt til Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg. Derfor er det, jeg ved ikke, om man må bruge ordet citatfusk, hvad hr. Aagaard siger.

Anders Poulsen (V):

Må jeg først sige om det tospand, vi nu har set her, hr. Stavad og hr. Glistrup og deres bemærkninger, som går lidt ud over det lovforslag, vi behandler, at der ikke skal være tvivl om, at regeringspartierne naturligvis er klar over, hvad det er, der er vedtaget. Læg i den forbindelse i øvrigt mærke til, at skatteministeren for et øjeblik siden har givet tilsagn om, at de administrative problemer, der naturligvis er i forbindelse med denne lovgivning, er vi åbne over for og vil gerne se på og vil gerne drøfte.

Dette lovforslag, der er fremsat af SF, kan vi ikke medvirke til fra Venstres side. Vi må afvise lovforslaget, vi må afvise at forhøje bundgrænsen for afgiftsbeløb fra 50 kr. til 500 kr. Disse 500 kr. i afgiftsbeløb svarer jo til lån i størrelsesordenen 18.000-20.000 kr. pr. person, altså oppe i nærheden af 40.000 kr. pr. ægtepar, så hvis vi vedtog dette lovforslag, ville det have en ganske betydelig effekt på den forbrugsbegrænsende virkning, vi jo har tilstræbt med denne lovgivning.

Der kan så i den forbindelse være grund til endnu en gang at fremhæve, at renteaftgiftsloven i sit økonomiske sigte er 100 pct. rigtig og 100 pct. nødvendig. Tiden, der er gået efter vedtagelsen af renteaftgiftsloven og til nu, har jo i øvrigt vist, at det vel er endnu mere nødvendigt at fastholde sigtet om den forbrugsbegrænsende effekt.

Det er klart, som diskussionen også allerede har været inde på, at der er nogle vanskelige teknisk-administrative afgrænsninger i denne lovgivning. Det er ikke særlig let at skrue en sådan lovgivning teknisk rigtigt sammen, og derfor kan der meget vel være behov for at se på nogle af de vanskeligheder, der dukker op i den forbindelse, jævnt igen – og lad mig minde om det – skatteministerens tilsagn om, at vi naturligvis er indstillet på at drøfte den slags ting.

Men der er endnu en gang grund til at fastholde, at der er ikke mulighed for at lempe på det økonomiske i den lovgivning, der er gennemført med renteaftgiftsloven, og på det grundlag må Venstre afvise det forslag, der er fremsat af SF.

Bente Juncker (CD):

Det er jo SF's forslag om den lille bundgrænse, vi her har til debat, og det skal jeg på CD's vegne afvise.

Men det hindrer ikke, at såfremt der kommer forslag frem, som kommer med nogle administrative forenklinger, som ministeren sagde, så vil vi meget gerne være med til at se på det.

Personligt mener jeg også – og det tror jeg også at CD mener – at det er urimeligt, som hr. Stavad lige har sagt, at to huskøbere, der bor side om side, bliver stillet så forskelligt, og hvis der kommer et forslag, så vil vi da gerne være med til at se på, om man kan rette op på det. Det betyder jo ikke – og det hindrer jo ikke – at de bruger pengene til forbrug. Det er bare to familier, der bruger de samme penge for så vidt til det samme, men de står urimelig forskelligt, og det mener jeg godt at man kan gå ind og rette op på.

Glistrup (FP):

Kartoffelpesten vil indgå i fremtidens historiebøger som et af de mange typeeksempler på de to hovedkendetegn ved den firkantede regering: Forløjethed og folkebedrageri.

Denne ufatteligt gode afgift, som drejer sig om en lånemasse på vel brutto 100 mia. kr. ungefær og nettolån på ca. 60 mia. kr., har intet, meget lidt i hvert tilfælde, med forbrugslån at gøre, selv om man har sagt igen og igen og fældet regnskove af træer til at nedfælde på papir, at det her skulle have noget med forbrugslån at gøre. Måske 1 eller ½ pct. af det er forbrugslån, og det kan vi i det forslag, vi har til behandling, simpelt hen se som en af indgangsvinklerne. Hvis bare skatteministeren vil ulejlige sig med at læse i bemærkningerne til lovforslaget, så vil han se bare nogle af de mange eksempler, der viser, at det her er noget, der går ud over fattigmand i Danmark. Det er den landmand, som er gået fallit i 1981 og slæber på en gæld. Det er den, der har kautioneret for en søster, som har vist sig at være for let en pige, og som nu slæber rundt på kautionslånene. Det er den, der har drevet sin virksomhed i anpartsselskaber og har købt anparterne for 10 mio. kr. og derefter skal betale 2 mio. kr. i såkaldte forbrugsrenter.

Forbrugslånene derimod er stort set undtaget. Hvad der er af forbrugslån i Danmark, går stort set overhovedet ikke ind under denne lov. Denne lov er først og fremmest en lov om alt andet end forbrugslån.

[Glistrup]

Men her efter fem forbandede år, der har knuget landet i sin favn med kulde og sult og savn, kommer altså det forslag, vi her behandler, som noget, der dog viser vårkraftens spirende værk. Det kan så ganske sammenlignes med den anemone, Kaj Munk så spire frem den allerførste dag i marts af den frosne jord derovre i Vedersø.

En anemone giver ingen sommer, men det forslag, som SF har fremsat, trækker i hvert tilfælde udviklingen i den rigtige retning, og derfor fortjener det fuldstændig støtte hele vejen igennem.

Så vil jeg i øvrigt håbe, at både denne vårbebuder og andre vårbebudere bliver gennemført inden for ganske kort tid, og det gør jeg af reverens og af kærlighed til denne regering. Den vil nemlig ikke få nogen rar sommer 1988, hvis vi går ind i sommeren 1988 med dette fuldstændig umulige kartoffelvaksalveri, som er lige det stik modsatte af, hvad man påstår, nemlig, at det har at gøre med forbrugslån.

De, der vil drage fordel af, at SF's og andre forslag bliver forkastet, vil være forsideredaktørerne af landets dagblade, for de får en let sommer 1988. De kan give den ene skandalesag efter den anden, meget værre end Folkeferie- og Bolind-føljetonerne i sommeren 1987, om, hvad det er for noget makværk, som SF med en eufemisme betegner denne lovgivning som.

Men bevares, SF's forslag kan også forbedres, f.eks. på det punkt, hvor man siger, at hvis man har en krone mere i renteudgift, så skal man pludselig til at betale 500 kr. kontant i anledning af, at man har en renteudgift, der er 1 kr. større. Ifølge almindelig god skattelovsteknik, når man laver en sådan grænse, som SF gør her med de 500 kr., skal selvfølgelig i alle tilfælde de første 500 kr. fritages for denne reminiscens fra de fem forbandede år, som kartoffelpestloven er.

Kristian R. Kristensen (KRF):

Da Kristeligt Folkeparti ordfører i denne sag ikke har mulighed for at være til stede, skal jeg på hr. Glønborgs vegne sige, at Kristeligt Folkeparti på nuværende tidspunkt ikke kan være med til at ændre denne lovgivning eller vedtage det lovforslag, der er fremsat af SF. Men hvis der er nogen justeringer, som kan rette op på nogle af de skævheder, der måske er i den, så er vi indstillet på at arbejde med på det.

Preben Møller Hansen (FK):

Jeg kan kun sige, vi støtter lovforslaget.

Jens Thoft (SF):

Jeg skal først sige tak til de ordførere, der støttede forslaget, ikke alene Fælles Kurs' og Fremskridtspartiets – den lidt usædvanlige alliance med Fremskridtspartiet måske – men jeg vil gerne understrege over for dem, der ikke har forstået SF's politik på dette område, at administrativ galimatias, det er vi altså ikke tilhængere af, og renteaftiften, som den fungerer i dag, er administrativ galimatias, og jeg kan se, at de forenede antibureaukratiske partier i det mindste kan blive enige om en sådan bureaukratisk lempelse.

Til Socialdemokratiets ordfører vil jeg sige, at jeg håber da, at vi kan blive enige i udvalgsbehandlingen. SF er ikke utilbøjelig til at støtte den grænse på 1.000 kr., som jeg har set at Socialdemokratiet har foreslået for 1987, og jeg håber så også, at de betænkeligheder, hr. Stavad havde med hensyn til SF's grænse på de 500 kr. fremover, vil fordufte under udvalgsbehandlingen.

Til hr. Glistrup, som sagde, at forslaget kunne gøres bedre ved at lave et bundfradrag, vil jeg godt sige, at det løser ikke problemet; det løser i hvert fald ikke det problem, SF har ønsket at løse.

For det første forsvinder det administrative galimatias i form af hundredtusindvis af småkonti, som skal indbetales til pension, jo ikke, fordi vi fritager de første 500 kr. Det vil være færre end de 180.000 i dag, men det vil stadig væk være omkring de hundrede tusinde. Hvis vi laver et bundfradrag på 500 kr., vil den skatteyder, som skal indbetale 510 kr., altså komme til at indbetale 10 kr. på sin pensionskonto, fordi der jo var et bundfradrag på 500 kr., og det mener jeg er administrativt vanvid.

Endelig vil et sådant bundfradrag ikke løse et andet problem, som har været et væsentligt argument for SF, nemlig den sociale profil. Det er nemlig sådan, at den eneste måde, en række lavtlønnede grupper, som jeg ved har hr. Glistrups bevågenhed – det drejer sig om pensionister, om efterlønnere, om bistandsmodtagere – har mulighed for at skaffe længerevarende forbrugsgoder som køleskab, gasovn eller elovn eller fjernsyn på, er ved afbetalingskontrakter, og dér er det altså sådan, at udgør de samlede

[Jens Thoft]

lånebeløb under disse 15.000, 17.000, 18.000 kr., så vil man være fritaget for renteaftgift; også deri vil ligge et incitament til at minimere låntagningen.

Jeg bemærkede, at skatteministeren var villig til at diskutere ethvert godt forslag til forenkling. Nu beklager jeg så, at ministeren ikke synes, det her forslag var godt, og det må jeg jo leve med. Ikke desto mindre vil det i hvert fald gøre det væsentlig lettere at administrere renteaftgiftsordningen. Jeg erkender, og det har vi også gjort i bemærkningerne, at dermed har vi ikke løst den meget lange række af meget store retssikkerhedsmæssige problemer, som ligger i selve renteaftgiftsloven.

Nu ved jeg, at specielt emnet retssikkerhed ligger ministeren meget på sinde; der er ganske vist ikke så meget at have den i, synes jeg, med de forslag, ministeren tidligere er kommet med. Men jeg kan ikke se, hvori retssikkerheden ligger, når man også skal betale renteaftgift af det, hvis man bliver pålignet en tilslutningsafgift til et spildevandsanlæg og endda optager lån med kommunegaranti. Jeg kan ikke se, hvad en indbetaling af en tilslutningsafgift til et spildevandsanlæg har med forbrug at gøre. Jeg kan ikke se, hvordan det hænger sammen med overforbrug, at man optager en lang række lån – nogle af dem nævnte hr. Glistrup – altså at der er optaget lån mod kaution og den stakkels kautionist kommer til at hænge på lånet.

Jeg kan ikke se, hvordan det kan være retfærdigt, at den virksomhed, der drives i enkeltmandsform, og som er gået fallit, og hvor ejeren har negativ kapitalkonto, kommer af med forbrugsrenteaftgift af lån, der er regulære firmalån.

Men jeg kan heller ikke se det modsætningsvise, og det glemte hr. Glistrup, det vil jeg gerne understrege. Den erhvervsdrivende, som har positiv kapitalkonto, som har positiv egenkapital, han kan låne, indtil egenkapitalen er forbrugt, uden at komme af med så meget som en krone i renteaftgift, uanset hvad han spilder pengene til, om det er lystbåde, eller det er ferierejser, eller hvad det drejer sig om. Hvis bare egenkapitalkontoen er positiv, så kan man låne, indtil den er forbrugt. Jeg kan ikke se det retfærdige ved det.

Hr. Glistrup nævnte typisk landmanden, som har måttet forgælde sig. Man kunne også nævne den lidt ældre landmand, som ikke læn-

gere er forgældet, fordi ejendomspriserne er steget voldsomt, og som derfor frit kan optage alverdens forbrugslån uden at komme af med så meget som en krone i renteaftgift. Jeg kan ikke se, hvorledes retssikkerheden er dækket for disse ting. En række af de øvrige problemer omkring retssikkerhedssynspunktet var hr. Stavad inde på, så det skal jeg ikke fordybe mig i.

Jeg bemærkede, at ministeren sagde, at der er intet i den økonomiske situation, som lægger op til lempelser. Se, det er jo en interessant bemærkning efter en valgkamp, hvor regeringen, herunder også ministeren, har gjort, hvad han kunne, for at fortælle, at det går ufatteligt godt. Det er interessant efter et par måneder, hvor ministeren i sin egenskab af minister har skrevet i stort set hver eneste avis, som ville optage hans læserbreve, at nu skulle skatten sættes ned. Men jeg glæder mig da naturligvis over, at ministeren nu er kommet til den realistiske, synes jeg, konklusion, at der er intet i den økonomiske situation, som giver anledning til optimisme. Men det ville måske have været rart, om ministeren havde sagt det ærligt inden valget, og det ville måske have været rart, om ministeren ikke havde faret rundt i alle landets aviser og lovet skattelettelser til gud og hver mand, for det har ministeren jo gjort, og brugt en stor del af sin ministertid til at profilere sig som den, der ville have skatterne nedsat.

Men når det er sagt, vil jeg gerne sige, at af administrative grunde og af sociale grunde er det altså for SF vigtigt, at vi får forhøjet bundfradraget.

Jeg har stort set kommenteret Socialdemokratiets betænkeligheder, og dem håber jeg det bliver muligt at overvinde i udvalgsarbejdet, og så kan jeg da tilsige støtte til, at SF også vil overvinde de betænkeligheder, vi har ved dele af det socialdemokratiske forslag, f.eks. en række af de ting, det socialdemokratiske forslag ikke tager fat på, og som jeg erkender det er vanskeligt at tage fat på, nemlig spørgsmålet om alle de erhvervsdrivende med positiv egenkapital, som slipper for renteaftgiften. Hvordan vi får det løst, må vi se på. Det synes jeg vi skal se på i udvalget.

Så var der fru Aase Olesen, som var bange for, at hvis man sætter grænsen op til 500 kr., vil en række af disse kontofirmaer annoncere med, at deres lån ikke er omfattet af renteaftgiften. Hvis de gør noget sådant, må det da være

[Jens Thoft]

en sag for forbrugerombudsmanden, for en sådan udtalelse om, at lån ikke er omfattet af renteaftiften, må jo forudsætte, at der så ikke er andre lån, som netop betyder, at tingene bliver omfattet af renteaftiften. Så den fare anser jeg for meget ringe.

Jeg mærkede mig, at der var forskel på den konservative ordførers og ministerens modtagelse af vores lovforslag. Hr. Aagaard gjorde opmærksom på, at den økonomiske udvikling var særdeles positiv. Ministeren sagde derimod: Der er intet i den økonomiske situation, som lægger op til lempelser. Og det er, om jeg så må sige, en meget forskellig holdning. Men hr. Aagaard er måske endnu ikke kommet til den nye erkendelse, som skatteministeren er kommet til. Jeg kunne måske foreslå hr. Aagaard at læse dagbladet Politiken og læse de meget betænkelige, bekymrende artikler, der er om dansk økonomi.

Men jeg noterer mig, at både hr. Aagaard, hr. Anders Poulsen og fru Bente Juncker erkender, at der er en række problemer, som vi bør se på. Og det håber jeg da at regeringspartierne vil være villige til, ikke bare i relation til SF's forslag, men også i relation til det forslag fra Socialdemokratiet, som jeg ved at vi skal behandle på næste fredag.

Jeg mærkede mig også, at hr. Anders Poulsen ikke syntes, at der var problemer i retssikkerhedsspørgsmålet. Her må hr. Anders Poulsen jo på en eller anden måde være på kant med sit parti, for jeg har da forstået, at retssikkerhedsinteressen er et af Venstres kendetegn. Og jeg kan altså stadig væk ikke se, hvori retssikkerheden ligger, når man som studerende – som jordbrugsteknikerstuderende, det er mig bekendt Venstres kernevælgere – ikke kan få lån i SU og derfor må optage dem med kaution fra sin gamle onkel og disse udprægede studielån så skal være omfattet af renteaftiften. Hvis man derimod læser til læge eller veterinær osv. og kan få SU, er lånene ikke omfattet af renteaftiften.

Jeg skal slutte, og jeg håber, at det bliver muligt i udvalget at få fjernet de sidste socialdemokratiske betænkeligheder, og så vidt jeg kan se, skulle der vist være gode muligheder for det.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Først to korrektioner til hr. Jens Thoft. Han

forstår ikke den erhvervsdrivende, der har investeret i et stort anlæg til at sikre danske arbejdspladser og har, skal vi sige 100.000 kr. i renteudgifter, og som har stølet på, hvad alle koryfæer, store og mindre, fra de tre største regeringspartier har rejst land og rige rundt og prædikeret i hvert fald i de sidste 25 år: I kan roligt gå ud fra, at jeres rentefradragsret bevarer I som hidtil. Altså: 75.000 kr. betaler skattevæsenet efter kalkulationerne, 25.000 kr. skal man selv betale. Så kommer her på nytårsnat fra 1986 til 1987 de samme tre VKM-partier og gennemfører den regel, at nu kan man af de 100.000 kr. reelt kun fradrage de 31.000 kr., og at man selv skal betale de 69.000 kr. – altså en fuldstændig vendt om på det. Man skal betale 69.000 kr. i stedet for 25.000 kr. Men en sådan mand synes hr. Jens Thoft ikke der er nogen grund til at tage noget som helt hensyn til. Det er langt, langt værre end det, som man udsatte daværende skatteminister Karl Hjortnæs for, da han ville afvikle rentefradragsretten. Her går det fra det ene sekund til det andet.

Den anden korrektion til hr. Jens Thoft går på, at hvis man lader være med at have dette skarpe knæk på skalaen, som hr. Jens Thoft vil indføre, opnår man præcis det samme for de 200.000 mennesker, som hr. Jens Thoft vil tilgodese, nemlig at de kommer til at betale nul kroner i renteaftift.

Hr. Jens Thoft nævnte en mand, der havde 2.550 kr. i renteudgifter, og så skal den mand altså af med 510 kr., hvor den, der havde 2.500 kr. i renteudgifter, slipper med nul. Det er for barsk.

De øvrige korte bemærkninger må jeg vende tilbage til senere.

(Kort bemærkning).

Aagaard (KF):

Hr. Jens Thoft gav udtryk for, at der skulle være divergerende opfattelser mellem under tegnede og ministeren med hensyn til vurderingen af udviklingen i den økonomiske situation. Jeg kan forsikre hr. Jens Thoft om, at både jeg og Det Konservative Folkeparti er opmærksomme på, i hvilken retning den økonomiske udvikling går, og jeg deler helt de udtalelser, som ministeren kom med.

Det, jeg ønskede at påpege, var den udvikling i relation til økonomien, der gik på opsparringen, og der er jo overhovedet ikke nogen dis-

[Aagaard]

kussion om, at siden kartoffelkuren blev vedtaget, har der været en stærkt stigende tendens i opsparingen. Det kommer selv hr. Jens Thoft ikke uden om. Det var det, jeg betragtede som en positiv udvikling og en holdningsændring hen imod, at man nu har forstået budskabet om, at det ikke frem for alt gælder om at gældsætte sig, men om at spare op til de forbrugsgoder, man ønsker at anskaffe sig.

(Kort bemærkning).

Anders Poulsen (V):

Når hr. Jens Thoft gør sig den ulejlighed at citere mig, vil jeg egentlig godt henstille til ham, at han gør det rigtigt. Hr. Jens Thoft påstod, at jeg skulle have udtalt heroppefra, at der ingen problemer var med retssikkerheden. Det har jeg på intet tidspunkt sagt. Jeg har endda tilkendegivet, at der er administrative, tekniske problemer i forbindelse med denne lovgivning. Det er ikke sikkert, at den teknisk er skruet helt rigtigt sammen, og det er gentagne gange nævnt. Jamen lad os så diskutere disse ting ud fra det motiv fra begge sider og gøre det bedre.

Hr. Jens Thoft nævnte nogle gange i sit indlæg retssikkerheden og eksemplificerede det ved et lån til et spildevandsanlæg og konkluderede, at det opfattede han ikke som retfærdigt. Den belånte landmand, det var det samme: Hr. Jens Thoft opfattede det ikke som retfærdigt og gjorde så gældende, at der skulle være retssikkerhedsproblemer på dette område. Det er nu nok ikke retssikkerhedsspørgsmål. Det kan godt være, at der er lovgivning, vi ikke synes er retfærdig, men at sige, at der derfor skulle være retssikkerhedsproblemer, mener jeg ikke er rigtigt. Det er ganske andre ting, vi skal se på, når vi betragter retssikkerheden, end om vi ud fra en mere eller mindre subjektiv betragtning opfatter noget som retfærdigt eller ikke.

Så kan jeg ikke lade være med at sige – når hr. Jens Thoft gentagne gange taler om administrativ galimatias osv. i denne forbindelse – at det er en lille smule letkøbt, når SF i sit lovforslag og i bemærkningerne faktisk kun kommer med en opfordring til regeringen på dette område, for flytning af bundgrænsen løser jo ikke voldsomt mange af disse ting. Derudover begrænser SF sig til en opfordring til regeringen, og det er for lidt.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg skal prøve at svare på de spørgsmål, der er stillet. Først og fremmest hr. Glistrup:

Hr. Glistrup misforstod mig grundlæggende. Hr. Glistrup vil se, at jeg blandt de urimeligheder, der er nævnt specielt i bemærkningerne, nævner lån til etablering af en ny virksomhed i selskabsform. Og jeg nævner specielt i pkt. 8 lån til medarbejderes deltagelse i rekonstruktion af en nødstedt virksomhed i selskabsform. Det er to eksempler, hvor renteaftgiften ikke har spor med forbrug at gøre, og hvor det derfor rammer helt tilfældigt og helt urimeligt. Så vidt jeg forstod, var det lige præcis det, hr. Glistrup mente at jeg ikke havde forstået. Men jeg har endda skrevet det i bemærkningerne, så hr. Glistrup kan overbevise sig om, at jeg faktisk har fattet, at det er ikke specielt rimeligt.

Så var der hr. Aagaard, som nu erkender, at regeringens økonomiske politik er gået fallit, og så kommer til det resultat, at der dog er visse lyspunkter, for opsparingen er blevet lidt større. Jeg skal også takke for den nye erkendelse; det er da rigtigt, at opsparingen er blevet lidt større, det har hr. Aagaard ret i.

Så var det til hr. Anders Poulsen, som bebrejder SF, at vi nævner en række urimeligheder og kun kommer med en opfordring til regeringen om at afhjælpe dem. Nu er det sådan, at i modsætning til regeringen har jeg ikke en stribe embedsmænd til min rådighed. Det har ikke været muligt for mig, jeg må erkende min magtesløshed i denne sag.

Jeg har gjort mig store anstrengelser for at lave lovforslaget sådan, som SF kunne ønske loven, for det er nemlig sådan, at renteaftgiftsloven som princip er SF tilhænger af; det vil jeg gerne understrege. Selv om vi har en lang, lang række meget kritiske punkter, fordi den rammer tilfældigt og rammer forkert, og fordi den administrativt er noget makværk, er SF grundlæggende tilhænger af renteaftgiftsloven. Med reenteaftgiftsloven er der lagt en rød løber ud for at ændre rentefradragsretten, for at fjerne rentefradragsretten over nogle år, og det er SF grundlæggende tilhænger af. Men vi må have alle disse mange rettelsel, og jeg beklager, at det har jeg altså ikke været i stand til. Det kan hr. Anders Poulsen så bebrejde mig, men jeg har jo altså ikke en stab af embedsmænd. Derfor opfordringen til ministeren om at se at få rettet de uretfærdigheder.

Glistrup (FP):

Jeg har hele tiden forstået hr. Jens Thoft fuldt ud. I mit første indlæg roste jeg det, som han nu lige har citeret fra sit forslag. I mit andet indlæg kritiserede jeg det helt andet, som han sagde heroppefra som ordfører for forslagsstillerne.

Men hr. Aagaard har i hvert tilfælde totalt, massivt misforstået alt i moderne dansk økonomisk historie. Opsparing og gæld er to sider af samme sag. Ingen kan opspare 10.000 kr., uden at der kommer en gæld på 10.000 kr., ingen kan stifte en gæld på 10.000 kr., uden at der er en modsvarende opsparing på 10.000 kr.

Hr. Aagaard kører videre på god gammel-dags facon, hvor man i det victorianske konservative parti sagde: Ih, hvor er Peter dog et mandigt menneske, sådan som han kan gå i seng med alle pigerne, og samtidig: ih, hvor er Marie dog et utyske, når hun har samleje med en anden. Men det er simpelt hen også to sider af samme sag.

Den ændring i danskernes adfærd, som indtrådte, var noget, der skete i juni-juli måned 1986, længe før der var offentliggjort noget om kartoffelkuren. Den depression, der kom i dansk erhvervsliv omkring årsskiftet 1987, havde noget at gøre med, at folk flygtede til udlandet, dels fordi skattereformpartierne havde denne pakke under forberedelse, dels på grund af andre tanker fra boligministeren og industriministeren vedrørende omsætning af fast ejendom. Denne afgift på de 20 pct. har overhovedet ikke influeret på folks forbrugsmønster, men den vil komme til det, hvis den bliver bevaret og indtræder i 1988. Det bliver først engang i foråret-sommeren 1988, at folk opdager, hvad det er, der er sket, idet alle mennesker går rundt og tror, at det, statsministeren har forsikret dem om, er, at det kun er de grimme guldflippere ude på Strandvejen, der skal betale 20 pct.s afgift på deres store lystbåde. Det tror folk jo, og derfor har denne regel ikke haft nogen betydning endnu.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg gør opmærksom på, at det er skattelovgivningen, vi debatterer.

Stavad (S):

Jeg synes egentlig, at det på en række måder har været en positiv debat, vi har haft her i dag. Jeg synes, det er positivt at kunne konstatere, at

et meget stort og bredt flertal ønsker, at vi skal fastholde indgrebet over for lån, der optages til forbrug. Derom har der ikke – måske lige bortset fra en enkelt, som udgør et meget lille mindretal – været nogen forskel i opfattelsen.

Derudover har der, som jeg har opfattet ordførerne, været enighed om, at loven, som den virker i dag, indeholder en betydelig mængde tilfældigheder og uretfærdigheder, og at den skaber et betydeligt antal administrative problemer.

Der har altså været meget bred enighed om, at vi har et retssikkerhedsproblem i forhold til borgerne, der ikke kan finde ud af lovgivningen og ikke kan trække strengen, og at mennesker, der har opført sig ens, bliver forskelligt behandlet.

Men jeg har også forstået, at selv regeringspartierne er parate til at diskutere disse problemer. Jeg synes, det ville være nyttigt for det videre forløb af denne sag, hvis vi kunne være enige om, at vi har et fælles ansvar – uanset om vi har stemt for eller imod lovgivningen i sin tid – for at få den til at fungere, men jeg synes da, at ansvaret ikke mindst ligger på dem, der i sin tid stemte for lovgivningen. Vi kan ikke være bekendt at lade denne lovgivning være gældende, for den er uretfærdig, den er tilfældig og den kan ikke administreres. Jeg ved godt, det er stærkt at sige, men jeg mener, det er den mest tilfældige og mest umulige lov at administrere, dette Folketing nogen sinde har vedtaget, og det siger trods alt en del.

Jeg håber, at vi, når vi på fredag om 8 dage får det socialdemokratiske forslag til behandling, får en saglig drøftelse af indholdet og ikke, skal vi sige et forsøg på at spille sorteper videre, for vi har et ansvar over for befolkningen for at løse disse problemer, så befolkningen kan have tillid til Tingets beslutninger på dette område.

(Kort bemærkning).

Aagaard (KF):

Det var store ord, hr. Stavad svang sig op til, da han sagde, at det, vi her taler om, skulle være den mest besværlige lov, Folketinget nogen sinde har vedtaget. Med vor tids moderne teknologi vil jeg vove at påstå at det simpelt hen ikke kan være sandt.

Men som jeg sagde indledningsvis: Er der oplagte administrative urimeligheder i loven, er vi selvfølgelig parate til at se på det.

[Aagaard]

Når hr. Glistrup vil belære mig om opsparrings- og gældsætningsfilosofier, kan jeg i hvert fald forsikre hr. Glistrup om, at man i hverdagen rundt om i danske butikker i hvert fald har opfattet, at vi har vedtaget en renteaftgift. Det er et forhold, som man som forbruger forholder sig til. Uanset om det er tv-apparater, køleskabe eller andre forbrugsgoder, har man den holdning i dag, at det ikke nytter noget, at man låner alle pengene til dem; man foretager en opsparing og venter med sit køb. Det er baggrunden for nogle af de problemer, som vi erkender at forskellige brancher har fået som en følge af den lov, vi vedtog i efteråret 1986.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Det skal nok blive min sidste, næsten uanset hvad der bliver sagt.

Men når hr. Aagaard siger, at den moderne teknologi løser disse problemer, må jeg svare, at problemerne jo ikke løses, når man laver en afgrænsning, der er umulig at foretage. Problemerne opstår, fordi regeringen valgte en ordning, hvorefter der skulle skelnes imellem, hvad lån optaget i fortiden var brugt til. Det kan teknologien ikke hjælpe os med. Regeringen har selv sagt, at denne lovgivning er så indviklet, at man ikke kan bede pengeinstitutter og andre om at skelne imellem, hvilke lån der er omfattet, og hvilke lån der er fritaget. Så hjælper teknologi os ikke; teknologien kan kun hjælpe os med det, vi kan fodre den med.

Det er derfor, det socialdemokratiske forslag er indrettet sådan, at man kan foretage denne skelnen og bruge teknologien til at indberette til skattemyndighederne og oplyse kunderne, hvorefter tingene kører af sig selv. Det er en operation, vi bør foretage. Ellers ender det i det administrative kaos, som ingen af os ønsker.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Hr. Glistrup for en kort bemærkning, og mon vi så ikke skal henvise yderligere korte bemærkninger til udvalgsarbejdet?

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Når hr. Aagaard stadig tvivler på, om dette her vil føre ud i et administrativt kaos, synes jeg, han skal læse bilag 1 til det forslag, som vi

behandler, hvor selve lovteksten står. Der vil man kunne se, at hver enkelt skatteyder skal lave 13 forskellige beregninger med plusser og minusser og specifikationer for at nå frem til et samlet slutresultat med hensyn til, hvad han skal svare 20 pct. afgift af, og nettoresultatet vil vise sig ikke at have noget som helst at gøre med, om det er forbrugslån eller ikke forbrugslån.

Det, der skete, var, at folks forbrugsmønster ændredes, da den konjunktur, som den nuværende regering havde skamredet igennem 2-3 år, begyndte at ebbe ud i sommeren 1986, og meget i kartoffelkuren med hensyn til ejendomshandel og lign. havde også en virkning, men de, der skulle ud at købe køleskabe og lignende ting, har overhovedet ikke opdaget, at 20 pct.s afgiften omfatter dem, for de har jo fået at vide, at den skal ramme de mennesker, der er skyld i, at landet køres i sæk med kæmpeforbrug. Derfor gælder det slet ikke fru Jensen, der skal hen at købe, og om fru Jensen bliver ramt eller ej, afhænger i øvrigt stort set af, om hun er over eller under 44½ år, for de, der er over 44½ år, har ikke nettorenteudgifter og skal derfor betale nul kroner i afgift; det er børnefamilier og lign., der skal betale afgiften. Derfor har hr. Aagaard fuldstændig uret. Men det bliver en brat opvågning for den unge børnefamiliegeneration, hvis denne lovgivning virkelig får lov til at overvintre, hvad den forhåbentlig ikke gør.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatte- og Afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 23:

Forslag til folketingsbeslutning om forhøjelse af den skattefrie bundgrænse. (Forhøjelse af personfradrag).